

намърва счупена . . . Дѣтето треперяйки плакало, молило се, но . . . пияниятъ баща, свирѣлъ и бѣсенъ до полуда, допипалъ камшика, съ който укротявалъ звѣроветъ и . . . бой, ужасна сцена!

Слѣдъ това Брискаръ излѣзълъ отъ колата, не затворилъ вратата и се замъкналъ пакъ въ механата. Горкото момиченце, останало да си хапе прѣбититѣ членове, да мръзне и пищи безпомощно.

Въ това положение Мина лежала въ отворената кола, до като съвсѣмъ скоченясала. Но по-неже се страхувала, че баща ѝ пакъ ще се върне, и че камшикътъ може отново да заиграе, тя скокнала въ бързината си изпорѣзала ржцѣтъ и колѣнѣтъ си о остритѣ парчета на счупената бутилка и изпѣлзала отъ звѣрското легло, цѣла изкарвавена.

Вѣтърътъ свирѣлъ грозно, тя зѣзнала въ късата си намѣталка, но била готова на всичко, само да се не връща назадъ . . . И пристѣпвайки като на сънъ отъ страхъ да не умре отъ студъ, тя си спомнила, че въ палатката живѣятъ и други същества, които не я мразатъ, че въ тѣхния кафезъ, особено при Мистигри, може би не ще е толкова студено.

Дѣтето се сврѣло въ звѣрницата. Звѣроветъ усѣтили това, но не се помръднали отъ мѣстото си. По-сетнѣ тя се приближила до кафеза на Мистигри, уловила се за решетката и почнала да приказва съ лѣва. Но студътъ ужасно я свивалъ. Мина напънала силитѣ си, откопчала желѣзната ключалка, бърже се вмъкнала и легнала при животното съ надежда, че лѣвътъ ще стопли коченясалото ѝ тѣлце.

Тука посрѣдъ нечистотиитѣ, задъхана отъ люта воня на животнитѣ, подъ полузатворенитѣ очи